

I

(Leģislatīvi akti)

DIREKTĪVAS

PADOMES DIREKTĪVA 2010/45/ES

(2010. gada 13. jūlijs),

ar ko Direktīvu 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu groza attiecībā uz rēķinu piesūtīšanas noteikumiem

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 113. pantu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu,

saskaņā ar īpašu likumdošanas procedūru,

tā kā:

- (1) Padomes Direktīvā 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu⁽¹⁾ ir paredzēti nosacījumi un noteikumi attiecībā uz pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk – PVN) rēķiniem, lai nodrošinātu iekšējā tirgus pienācīgu darbību. Saskaņā ar minētās direktīvas 237. pantu Komisija ir iesniegusi ziņojumu, kurā, ņemot vērā tehnoloģijas pārmaiņas, norādītas konkrētas grūtības saistībā ar rēķinu piesūtīšanu elektroniski, kā arī noteiktas citas konkrētas jomas, kurās PVN noteikumi būtu jāvienkāršo, lai uzlabotu iekšējā tirgus darbību.
- (2) Ņemot vērā to, ka uzskaitē ir jābūt pietiekamai, lai dalībvalstis varētu kontrolēt preces, kas uz laiku tiek pārvietotas no vienas dalībvalsts uz citu, būtu skaidri jānosaka, ka uzskaitē jāiekļauj informācija par to preču novērtējumu, kas uz laiku tiek pārvietotas starp dalībvalstīm. Arī preču nosūtīšana novērtēšanai uz citu dalībvalsti nebūtu jāuzskata par preču piegādi PVN maksāšanas nolūkā.
- (3) Būtu jāprecizē noteikumi attiecībā uz PVN iekasējamību par preču piegādēm Kopienas iekšienē un par preču iegādi Kopienas iekšienē, lai nodrošinātu kopsavilkuma paziņojumos sniegtās informācijas vienvērtību un savlaicīgu informācijas apmaiņu, izmantojot šos paziņojumus. Turklāt ir lietderīgi, ka pastāvīgas preču piegādes no vienas dalībvalsts uz otru laikposmā, kas pārsniedz vienu kalendāro mēnesi, būtu jāuzskata par pabeigtām katra kalendārā mēneša beigās.
- (4) Lai palīdzētu maziem un vidējiem uzņēmumiem, kam ir grūtības samaksāt PVN kompetentajai iestādei, pirms tie saņēmuši maksājumu no pircējiem vai pakalpojumu saņēmējiem, būtu jādod iespēja dalībvalstīm atļaut iegūstot PVN, izmantojot naudas līdzekļu uzskaites shēmu, kas ļauj piegādātājam samaksāt PVN kompetentajai iestādei, kad tas ir saņēmis maksājumu par piegādi, un kas nosaka piegādātāja tiesības veikt atskaitīšanu, samaksājot par piegādi. Tam būtu jāļauj dalībvalstīm ieviest fakultatīvu naudas līdzekļu uzskaites shēmu, kam nav negatīvas ietekmes uz PVN ieņēmumu naudas plūsmu.
- (5) Lai nodrošinātu tiesisko noteiktību uzņēmumiem attiecībā uz tiem paredzētajiem rēķinu piesūtīšanas pienākumiem, būtu skaidri jānosaka, kuras dalībvalsts rēķinu piesūtīšanas noteikumi ir piemērojami.
- (6) Lai uzlabotu iekšējā tirgus darbību, attiecībā uz konkrētām pārrobežu piegādēm ir jānosaka rēķina izsniegšanas saskaņots termiņš.
- (7) Būtu jāveic daži grozījumi prasībās attiecībā uz rēķinos sniedzamo informāciju, lai nodrošinātu labāku nodokļa kontroli, lai pārrobežu un iekšzemes piegāžu reglamentāciju padarītu vienvērtīgāku un lai veicinātu rēķinu piesūtīšanu elektroniski.

⁽¹⁾ OV L 347, 11.12.2006., 1. lpp.

- (8) Ņemot vērā to, ka rēķinu piesūtīšana elektroniski var palīdzēt uzņēmumiem samazināt izmaksas un paaugstināt konkurētspēju, šobrīd spēkā esošās PVN prasības attiecībā uz rēķinu piesūtīšanu elektroniski būtu jāpārskata, lai likvidētu apgrūtinājumus un šķēršļus šīs iespējas izmantošanai. Rēķini uz papīra un elektroniski rēķini būtu jāuzskata par vienlīdzīgiem, un administratīvajam slogam saistībā ar rēķinu piesūtīšanu uz papīra nevajadzētu palielināties.
- (9) Vienlīdzīga attieksme būtu jāievēro arī attiecībā uz nodokļu iestāžu kompetenci. To kontroles pilnvaras, kā arī nodokļa maksātāju tiesības un pienākumi būtu jāpiemēro vienādi neatkarīgi no tā, vai nodokļa maksātājs izvēlas izsniegt rēķinus uz papīra vai elektroniski.
- (10) Rēķiniem ir jāatbilst faktiskajām piegādēm, un tādējādi būtu jānodrošina to autentiskums, integritāte un salasāmība. Uzņēmējdarbības kontroli var izmantot, lai radītu uzticamu revīzijas izsekojamību, saistot savā starpā rēķinus un piegādes, tādējādi nodrošinot ikviena rēķina (gan uz papīra, gan elektroniska) atbilstību šīm prasībām.
- (11) Elektronisku rēķinu autentiskumu un integritāti var nodrošināt arī, izmantojot konkrētas šobrīd pieejamas tehnoloģijas, piemēram, elektronisko datu apmaiņu (EDI) vai augsta līmeņa tehnoloģijas elektronisko parakstu. Tomēr, tā kā pastāv arī citas tehnoloģijas, no nodokļu maksātājiem nevajadzētu prasīt, lai viņi izmantotu kādu konkrētu elektroniskas rēķinu piesūtīšanas tehnoloģiju.
- (12) Būtu jāprecizē, ka gadījumos, kad nodokļa maksātājs glabā izsniegtos vai saņemtos rēķinus tiešsaistes režīmā, rēķini kontroles nolūkā ir pieejami – papildus dalībvalstij, kurā nodokļa maksātājs veic uzņēmējdarbību – arī dalībvalstij, kurā maksājams nodoklis.
- (13) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķus attiecībā uz vienkāršošanas, modernizācijas un saskaņošanas pasākumiem PVN rēķinu piesūtīšanas noteikumu jomā nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, un to, ka šos mērķus var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi šo mērķu sasniegšanai.
- (14) Saskaņā ar 34. punktu Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu⁽¹⁾ dalībvalstīm ir ieteikts gan savām vajadzībām, gan Savienības interesēs izstrādāt tabulas, kur pēc iespējas precīzāk atspoguļota atbilstība starp šo direktīvu un tās transponēšanas pasākumiem, un padarīt tās publiski pieejamas.

- (15) Tādēļ Direktīva 2006/112/EK būtu attiecīgi jāgroza,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Direktīvas 2006/112/EK grozījumi

Direktīvu 2006/112/EK groza šādi.

1. Direktīvas 17. panta 2. punkta f) apakšpunktu aizstāj ar šādu apakšpunktu:

“f) pakalpojuma sniegšanu nodokļa maksātājam, kas saistīta ar attiecīgo preču vērtēšanu vai apstrādi, kura faktiski veikta preču nosūtīšanas vai transportēšanas galamērķa dalībvalsts teritorijā, ja preces pēc vērtēšanas vai apstrādes minētajam nodokļa maksātājam sūta atpakaļ uz dalībvalsti, no kuras tās sākotnēji nosūtītas vai transportētas;”.

2. Direktīvas 64. panta 2. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“2. Pastāvīgas preču piegādes laikposmā, kas pārsniedz vienu kalendāro mēnesi, kuras tiek nosūtītas vai transportētas uz dalībvalsti, kas nav preču nosūtīšanas vai transportēšanas sākumpunkta dalībvalsts, un kuras ir atbrīvotas no PVN, vai kuras nodokļa maksātājs, atbrīvotas no PVN, saskaņā ar 138. pantā paredzētajiem nosacījumiem pārsūta uz citu dalībvalsti savas saimnieciskās darbības vajadzībām, ir uzskatāmas par veiktām katra kalendārā mēneša beigās līdz laikam, kad piegādes ir pilnībā pabeigtas.

Pakalpojumi, par kuriem atbilstīgi 196. pantam PVN maksā pakalpojumu saņēmējs un kurus sniedz pastāvīgi laikposmā, kas pārsniedz vienu gadu, un par kuriem šajā periodā netiek sniegti kontu pārskati vai veikti maksājumi, uzskatāmi par sniegtiem katra kalendārā gada beigās līdz laikam, kad pakalpojumu sniegšana ir pilnībā pabeigta.

Dalībvalstis var paredzēt, ka konkrētos gadījumos, kas atšķiras no pirmajā un otrajā daļā minētajiem, preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, kas pastāvīgi veikta kādā laikposmā, uzskata par tādu darbību, kas pabeigta vismaz viena gada intervālos.”

⁽¹⁾ OV C 321, 31.12.2003., 1. lpp.

3. Direktīvas 66. panta pirmās daļas c) punktu un otro daļu aizstāj ar šādu tekstu:

“c) ja rēķins nav izsniegts vai ir izsniegts ar nokavēšanos – noteiktā laikā ne vēlāk kā rēķinu izsniegšanas termiņa beigās, ko atbilstīgi 222. panta otrajai daļai ir noteikušas dalībvalstis, vai, ja dalībvalsts nav noteikusi šādu termiņu – noteiktā termiņā no dienas, kad iestājies nodokļa iekasējamības gadījums.

Tomēr šā punkta pirmajā daļā paredzēto atkāpi nepiemēro tādu pakalpojumu sniegšanai, par kuriem atbilstīgi 196. pantam PVN maksā pakalpojumu saņēmējs, un 67. pantā minētajām preču piegādēm vai nosūtīšanai.”

4. Direktīvas 67. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“67. pants

Ja saskaņā ar 138. pantā paredzētajiem nosacījumiem preces, kuras tiek nosūtītas vai transportētas uz dalībvalsti, kas nav preču nosūtīšanas vai transportēšanas sākumpunkta dalībvalsts, tiek piegādātas atbrīvotas no PVN vai ja nodokļa maksātājs no PVN atbrīvotas preces pārsūta uz citu dalībvalsti savas saimnieciskās darbības vajadzībām, PVN kļūst iekasējams pēc rēķina izsniegšanas vai pēc 222. panta pirmajā daļā minētā termiņa, ja līdz minētajai dienai rēķins nav izsniegts.

Šis direktīvas 64. panta 1. punktu, 64. panta 2. punkta trešo daļu un 65. pantu nepiemēro šā panta pirmajā daļā minētajām preču piegādēm un nosūtīšanām.”

5. Direktīvas 69. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“69. pants

Ja ir notikusi preču iegāde Kopienas iekšienē, PVN kļūst iekasējams pēc rēķina izsniegšanas vai pēc 222. panta pirmajā daļā minētā termiņa, ja līdz minētajai dienai rēķins nav izsniegts.”

6. Direktīvas 91. panta 2. punkta otro daļu aizstāj ar šādu daļu:

“Dalībvalstis pieļauj tā vietā izmantot jaunāko Eiropas Centrālās bankas publicēto valūtas kursu brīdī, kad nodoklis kļūst iekasējams. Valūtas maiņas kursu starp valūtām, kas nav euro, aprēķina, izmantojot katras valūtas maiņas kursu pret euro. Dalībvalstis var pieprasīt, lai tās informē, ja nodokļa maksātājs izmanto šo iespēju.

Tomēr dažiem no šā panta pirmajā daļā minētajiem darījumiem vai konkrētām nodokļa maksātāju kategorijām dalībvalstis var turpināt piemērot valūtas maiņas kursu, kas

noteikts saskaņā ar spēkā esošajiem Kopienas noteikumiem, kas reglamentē vērtības aprēķinu muitas vajadzībām.”

7. Iekļauj šādu pantu:

“167.a pants

Dalībvalstis var paredzēt, ka saskaņā ar izvēles shēmu nodokļa maksātājs, kuram PVN kļūst iekasējams vienīgi saskaņā ar 66. panta b) punktu, atliek savu atskaitīšanas tiesību izmantošanu līdz brīdim, kad PVN par viņam piegādātajām precēm un sniegtajiem pakalpojumiem ir samaksāts viņa piegādātājam.

Dalībvalstis, kuras piemēro šā panta pirmajā daļā minēto izvēles shēmu, nosaka robežvērtību nodokļa maksātājiem, kas izmanto shēmu to teritorijā, pamatojoties uz 288. pantā noteikto nodokļa maksātāja gada apgrozījumu. Šī robežvērtība nepārsniedz EUR 500 000 vai līdzvērtīgu summu attiecīgās valsts valūtā. Dalībvalstis var palielināt šo robežvērtību līdz EUR 2 000 000 vai līdzvērtīgai summai attiecīgās valsts valūtā pēc apspriešanās ar PVN komiteju. Tomēr šādu apspriešanos ar PVN komiteju neprasa no dalībvalstīm, kas 2012. gada 31. decembrī piemēro robežvērtību, kas ir lielāka par EUR 500 000 vai līdzvērtīgu summu attiecīgās valsts valūtā.

Dalībvalstis informē PVN komiteju par saviem tiesību aktiem, ko tās pieņēmušas saskaņā ar šā panta pirmo daļu.”

8. Direktīvas 178. pantu groza šādi:

a) panta a) punktu aizstāj ar šādu punktu:

“a) 168. panta a) punktā paredzētajai atskaitīšanai attiecībā uz preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu – jāsauglabā rēķins, kas sagatavots saskaņā ar XI sadaļas 3. nodaļas 3. līdz 6. iedaļu;”;

b) panta c) punktu aizstāj ar šādu punktu:

“c) 168. panta c) punktā paredzētajai atskaitīšanai attiecībā uz preču iegādi Kopienas iekšienē – 250. pantā paredzētajā PVN deklarācijā jānorāda visa vajadzīgā informācija, lai noteiktu PVN summu, kas jāmaksā par nodokļa maksātāja veikto iekšējo preču iegādi Kopienas iekšienē, un jāsauglabā rēķins, kas sagatavots saskaņā ar XI sadaļas 3. nodaļas 3. līdz 5. iedaļu;”.

9. Direktīvas 181. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“181. pants

Nodokļa maksātājam, kuram nav saskaņā ar XI sadaļas 3. nodaļas 3. līdz 5. iedaļu sagatavota rēķina, dalībvalstis var atļaut attiecībā uz Kopienas iekšienē iegādātajām precēm veikt 168. panta c) punktā minēto atskaitīšanu.”

10. Direktīvas 197. panta 1. punkta c) apakšpunktu aizstāj ar šādu apakšpunktu:

“c) nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību preču saņēmēja dalībvalstī, ir sagatavojis rēķinu saskaņā ar 3. nodaļas 3. līdz 5. iedaļu.”

11. Direktīvas 217. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“217. pants

Šis direktīvas izpratnē “elektronisks rēķins” ir rēķins, kurā ir iekļauta šajā direktīvā noteiktā informācija un kurš ir izsniegts un saņemts jebkādā elektroniskā formātā.”

12. Direktīvas XI sadaļas 3. nodaļas 3. iedaļā iekļauj šādu pantu:

“219.a pants

Neskarot 244. līdz 248. pantu, piemēro šādus noteikumus:

1) uz rēķina piesūtīšanu attiecas tās dalībvalsts noteikumi, kurā preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu uzskata par veiktu saskaņā ar V sadaļas noteikumiem;

2) atkāpjoties no 1. punkta, uz rēķina piesūtīšanu attiecas tās dalībvalsts noteikumi, kurā ir piegādātāja saimnieciskās darbības pastāvīgā vieta vai kurā tam ir pastāvīga iestāde, no kuras ir veikta attiecīgā piegāde, vai – ja nav šādas saimnieciskās darbības pastāvīgās vietas vai pastāvīgas iestādes – tās dalībvalsts noteikumi, kurā ir piegādātāja pastāvīgā adrese vai parastā dzīvesvieta, ja:

a) piegādātājs neveic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kurā preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu uzskata par veiktu saskaņā ar V sadaļas noteikumiem, vai viņa iestāde šajā dalībvalstī nepiedalās piegādē 192.a panta nozīmē, un par PVN nomaksu atbildīga ir persona, kam piegādātas preces vai sniegti pakalpojumi.

Tomēr gadījumos, kad rēķinu izsniedz pircējs vai pakalpojumu saņēmējs (pašaprēķins), piemēro 1. punktu;

b) uzskata, ka preču vai pakalpojumu piegāde nav veikta Kopienas iekšienē saskaņā ar V sadaļas noteikumiem.”

13. Direktīvas 220. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“220. pants

1. Ikviens nodokļa maksātājs nodrošina, ka vai nu viņš pats, vai pircējs vai pakalpojumu saņēmējs, vai arī trešā persona viņa vārdā un interesēs izsniedz rēķinu par šādiem darījumiem:

1) preču piegādēm vai pakalpojumu sniegšanu, ko viņš veicis citam nodokļa maksātājam vai juridiskai personai, kas nav nodokļa maksātāja;

2) preču piegādēm, kas minētas 33. pantā;

3) preču piegādēm, kas veiktas saskaņā ar 138. pantā paredzētajiem nosacījumiem;

4) jebkuriem maksājumiem, ko viņš saņēmis, pirms ir veikta kāda no 1. un 2. punktā minētajām preču piegādēm;

5) jebkuriem maksājumiem, ko viņš saņēmis no cita nodokļa maksātāja vai juridiskās personas, kas nav nodokļa maksātāja, pirms ir pabeigta pakalpojumu sniegšana.

2. Atkāpjoties no 1. punkta un neskarot 221. panta 2. punktu, rēķins nav jāizsniedz attiecībā uz pakalpojumiem, kuru sniegšana ir atbrīvota no nodokļa saskaņā ar 135. panta 1. punkta a) līdz g) apakšpunktu.”

14. Iekļauj šādu pantu:

“220.a pants

1. Dalībvalstis atļauj nodokļa maksātājiem izsniegt vienkāršotu rēķinu šādos gadījumos:

a) ja rēķinā minētā summa nav lielāka par EUR 100 vai līdzvērtīgu summu attiecīgās valsts valūtā;

b) ja izsniegtais rēķins ir dokuments vai paziņojums, ko uzskata par rēķinu saskaņā ar 219. pantu.

2. Dalībvalstis neatļauj nodokļa maksātājiem izsniegt vienkāršotu rēķinu, ja rēķini jāizsniedz saskaņā ar 220. panta 1. punkta 2. un 3. apakšpunktu vai ja preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, par ko maksājams nodoklis, veic nodokļa maksātājs, kurš neveic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kurā maksājams PVN, vai kura iestāde šajā dalībvalstī nepiedalās piegādē 192.a panta nozīmē, un par PVN nomaksu atbildīga ir persona, kam piegādātas preces vai sniegti pakalpojumi.”

15. Direktīvas 221., 222., 223., 224. un 225. pantu aizstāj ar šādiem pantiem:

“221. pants

1. Dalībvalstis nodokļa maksātājiem var paredzēt pienākumu atbilstīgi 226. vai 226.b panta prasībām izsniegt rēķinu par preču piegādēm vai pakalpojumu sniegšanu, kas nav 220. panta 1. punktā minētās preču piegādes vai pakalpojumu sniegšana.

2. Dalībvalstis nodokļa maksātājiem, kam ir saimnieciskās darbības pastāvīga vieta to teritorijā vai kam ir to teritorijā pastāvīga iestāde, no kuras ir veikta piegāde, var paredzēt pienākumu izsniegt rēķinu saskaņā ar 226. pantā vai 226.b pantā paredzētajām prasībām attiecībā uz tādu pakalpojumu sniegšanu, kas atbrīvoti no nodokļa atbilstīgi 135. panta 1. punkta a) līdz g) apakšpunktam un ko šādi nodokļa maksātāji snieguši to teritorijā vai ārpus Kopienas.

3. Dalībvalstis var atbrīvot nodokļa maksātājus no 220. panta 1. punktā vai 220.a pantā paredzētā pienākuma izsniegt rēķinu par preču piegādēm vai pakalpojumu sniegšanu, kuru viņi veikuši to teritorijā un kura saskaņā ar 110. un 111. pantu, 125. panta 1. punktu, 127. pantu, 128. panta 1. punktu, 132. pantu, 135. panta 1. punkta h) līdz l) apakšpunktu, 136., 371., 375., 376. un 377. pantu, 378. panta 2. punktu, 379. panta 2. punktu un 380. līdz 390.b pantu ir atbrīvota no nodokļa – ar tiesībām atskaitīt iepriekšējā stadijā samaksāto PVN vai bez tām.

222. pants

Par preču piegādi, kas veikta saskaņā ar 138. pantā paredzētajiem nosacījumiem, vai par pakalpojumu sniegšanu, par ko atbilstīgi 196. pantam PVN maksā pircējs vai pakalpojumu saņēmējs, rēķinu izsniedz ne vēlāk kā tā mēneša piecpadsmitajā dienā, kas ir pēc mēneša, kurā iestāties nodokļa iekasējamības gadījums.

Attiecībā uz pārējo preču piegādēm vai pakalpojumu sniegšanu dalībvalstis var noteikt nodokļa maksātājiem termiņus rēķinu izsniegšanai.

223. pants

Dalībvalstis atļauj nodokļa maksātājiem izsniegt pārskata rēķinus par vairākām atsevišķām preču piegādēm vai sniegtiem pakalpojumiem, ja PVN par šādā pārskata rēķinā minētajām piegādēm vai pakalpojumiem ir kļuvis iekasējams tajā pašā kalendārajā mēnesī.

Neskarot 222. pantu, dalībvalstis var atļaut pārskata rēķinos iekļaut piegādes, par kurām PVN ir kļuvis iekasējams laikposmā, kas ir ilgāks nekā viens kalendārais mēnesis.

224. pants

Pircējs vai pakalpojumu saņēmējs var izsniegt rēķinus par preču piegādēm vai pakalpojumu sniegšanu, ko viņam veicis nodokļa maksātājs, ja starp abām pusēm pastāv iepriekšēja vienošanās un ja nodokļa maksātājs, kas veic preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, katram rēķinam piemēro akcepta procedūru. Dalībvalstis var pieprasīt, lai šādi rēķini tiktu izsniegti nodokļa maksātāja vārdā un interesēs.

225. pants

Attiecībā uz gadījumiem, kad trešā persona, pircējs vai pakalpojumu saņēmējs, kas izsniedz rēķinus, veic uzņēmējdarbību kādā valstī, attiecībās ar kuru nepastāv neviens juridisks instruments par savstarpēju palīdzību, kuras darbības joma ir līdzīga Direktīvā 2010/24/ES (*) un Regulā (EK) Nr. 1798/2003 (**) paredzētajai darbības jomai, dalībvalstis var nodokļa maksātājiem piemērot īpašus nosacījumus.

(*) Padomes Direktīva 2010/24/ES (2010. gada 16. marts) par savstarpēju palīdzību prasījumu piedziņā saistībā ar noteiktiem maksājumiem, nodokļiem, un citiem pasākumiem (OV L 84, 31.3.2010., 1. lpp.).

(**) Padomes Regula (EK) Nr. 1798/2003 (2003. gada 7. oktobris) par administratīvu sadarbību pievienotās vērtības nodokļu jomā (OV L 264, 15.10.2003., 1. lpp.).”

16. Direktīvas 226. pantu groza šādi:

a) iekļauj šādu punktu:

“7a) ja PVN kļūst iekasējams tad, kad saņemts maksājums saskaņā ar 66. panta b) punktu, un atskaitīšanas tiesības rodas laikā, kad atskaitāmais nodoklis kļūst iekasējams – atsauce “naudas līdzekļu uzskaitē”;

b) iekļauj šādu punktu:

“10a) ja rēķinu izsniedz nevis piegādātājs vai pakalpojumu sniedzējs, bet gan pircējs vai pakalpojumu saņēmējs – atsauce “pašaprēķins”;

c) panta 11) punktu aizstāj ar šādu punktu:

“11) ja pastāv atbrīvojums – atsauce uz šīs direktīvas attiecīgo noteikumu, attiecīgo valsts noteikumu vai jebkuru citu noteikumu par to, ka attiecīgā preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana ir atbrīvota no nodokļa”;

d) iekļauj šādu punktu:

“11a) ja par PVN nomaksu ir atbildīgs pircējs vai pakalpojumu saņēmējs – atsauce “nodokļa apgrieztā maksāšana”;

e) panta 13) un 14) punktu aizstāj ar šādiem punktiem:

“13) ja piemēro peļņas daļas režīmu ceļojumu aģentūrām – atsauce peļņas daļas režīms ceļojumu aģentūrām”;

“14) ja piemēro kādu no īpašajiem režīmiem, kas piemērojami lietotām precēm, mākslas darbiem, kolekciju priekšmetiem un senlietām – attiecīgi, atsauce “peļņas daļas režīms lietotām precēm”, “peļņas daļas režīms mākslas darbiem” vai “peļņas daļas režīms kolekciju priekšmetiem un senlietām”;

17. Iekļauj šādus pantus:

"226.a pants

Ja rēķinu izsniedz nodokļa maksātājs, kurš neveic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kur ir iekasējams nodoklis, vai kura iestāde minētajā dalībvalstī nepiedalās piegādē 192.a panta nozīmē, un kurš piegādā preces vai sniedz pakalpojumus pircējam vai pakalpojumu saņēmējam, kam jāmaksā PVN, nodokļa maksātājs var rēķinā neiekļaut 226. panta 8., 9. un 10. punktā minēto informāciju un tās vietā, atsaucoties uz piegādāto preču vai sniegto pakalpojumu daudzumu vai apjomu un to raksturu, norādīt šo preču vai pakalpojumu summu, kurai uzliek nodokli.

226.b pants

Dalībvalstis pieprasa vismaz šādu informāciju par vienkāršotiem rēķiniem, kas izsniegti saskaņā ar 220.a pantu un 221. panta 1. un 2. punktu:

- a) rēķina izsniegšanas datums;
- b) nodokļu maksātāja, kas piegādā preces vai sniedz pakalpojumus, identifikācijas dati;
- c) piegādāto preču vai sniegto pakalpojumu veida identifikācija;
- d) maksājamā PVN summa vai tās aprēķinam vajadzīgā informācija;
- e) ja izsniegtais rēķins ir dokuments vai paziņojums, kas par rēķinu uzskatāms saskaņā ar 219. pantu – īpaša un nepārprotama atsauce uz šo sākotnējo rēķinu un uz konkrētiem datiem, kas tiek grozīti.

Tās var prasīt vienīgi 226., 227. un 230. pantā minēto informāciju."

18. Svītro 228. pantu.

19. Direktīvas 230. pantu aizstāj ar šādu pantu:

"230. pants

Rēķinā norādītās summas var izteikt jebkurā valūtā, ja vien maksājamā vai koriģējamā PVN summa ir izteikta dalībvalsts valūtā, izmantojot 91. pantā paredzēto valūtas kursa maiņas mehānismu."

20. Svītro 231. pantu.

21. Direktīvas XI sadaļas 3. nodaļas 5. iedaļas nosaukumu aizstāj ar šādu nosaukumu:

"Papīra rēķini un elektroniski rēķini".

22. Direktīvas 232. un 233. pantu aizstāj ar šādiem pantiem:

"232. pants

Elektroniskā rēķina izmantošana notiek tikai ar saņēmēja piekrišanu.

233. pants

1. Papīra vai elektroniska formāta rēķina izcelsmes autentiskumu, satura integritāti un salasāmību nodrošina no rēķina izsniegšanas brīža līdz glabāšanas termiņa beigām.

Katrs nodokļa maksātājs nosaka veidu, kā nodrošināt rēķina izcelsmes autentiskumu, satura integritāti un salasāmību. To var darīt, izmantojot jebkādu uzņēmējdarbības kontroles veidu, kas nodrošina uzticamu revīzijas izsekojamību, saistot savā starpā rēķinu un preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu.

"Rēķina izcelsmes autentiskums" nozīmē to, ka tiek apliecināta piegādātāja vai rēķina izsniedzēja identitāte.

"Satura integritāte" nozīmē to, ka saturs, kas prasīts atbilstīgi šai direktīvai, nav mainīts.

2. Neizmantojot 1. punktā aprakstīto uzņēmējdarbības kontroli, elektroniska rēķina izcelsmes autentiskumu un satura integritāti var nodrošināt, piemēram, ar šādām tehnoloģijām:

a) ar augsta līmeņa tehnoloģijas elektronisko parakstu nozīmē, kas paredzēta Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 1999/93/EK (1999. gada 13. decembris) par Kopienas elektronisko parakstu sistēmu (*) 2. panta 2. punktā, kurš ir balstīts uz kvalificētu sertifikātu un kurš ir izveidots, izmantojot drošu parakstu radīšanas ierīci atbilstīgi Direktīvas 1999/93/EK 2. panta 6. un 10. punktam;

b) ar elektronisko datu apmaiņu (EDI), kas definēta 1. pielikuma 2. pantā Komisijas Ieteikumā 1994/820/EK (1994. gada 19. oktobris) par elektronisko datu apmaiņas juridiskajiem aspektiem (**), ja nolīgums par šo apmaiņu paredz, ka tiek izmantotas procedūras, kas garantē datu izcelsmes autentiskumu un integritāti.

(*) OV L 13, 19.1.2000., 12. lpp.

(**) OV L 338, 28.12.1994., 98. lpp.;

23. Svītro 234. pantu.

24. Direktīvas 235., 236. un 237. pantu aizstāj ar šādiem pantiem:

“235. pants

Dalībvalstis var paredzēt īpašus nosacījumus elektroniskiem rēķiniem, kas izsniegti attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, ko piegādā to teritorijā no valsts, attiecībā ar kuru nepastāv neviens juridisks instruments par savstarpēju palīdzību, kuras darbības joma ir līdzīga Direktīvā 2010/24/ES un Regulā (EK) Nr. 1798/2003 paredzētajai.

236. pants

Nosūtot vai darot pieejamus vienam un tam pašam adresātam vairākus elektroniskus rēķinus kopā, ziņas, kas atsevišķajiem rēķiniem ir kopīgas, var minēt tikai vienreiz, ja attiecībā uz katru rēķinu ir pieejama pilnīga informācija.

237. pants

Vēlākais, līdz 2016. gada 31. decembrim Komisija, pamatojoties uz neatkarīgu ekonomikas pētījumu, iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei vispārēju novērtējuma ziņojumu par ietekmi, kāda ir no 2013. gada 1. janvāra piemērojamajiem rēķinu piesūtīšanas noteikumiem, un jo īpaši par to, kādā mērā tie faktiski ir mazinājuši uzņēmumu administratīvo slogu; ziņojumam vajadzības gadījumā pievieno piemērotu priekšlikumu, lai grozītu attiecīgos noteikumus.”

25. Direktīvas 238. pantu groza šādi:

a) 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Pēc apspriešanās ar PVN komiteju dalībvalstis saskaņā ar nosacījumiem, ko tās paredz, var noteikt, ka turpmāk norādītajos gadījumos rēķinus par preču piegādēm vai pakalpojumu sniegšanu iekļauj tikai 226.b pantā noteikto informāciju:

a) ja rēķina summa ir lielāka par EUR 100, bet nav lielāka par EUR 400, vai līdzvērtīgu summu attiecīgās valsts valūtā;

b) ja attiecīgajā uzņēmējdarbības sektorā esošas īpašas tirdzniecības vai administratīvās prakses dēļ vai šo rēķinu izsniegšanas tehnisko apstākļu dēļ 226. pantā vai 230. pantā paredzētos pienākumus ir īpaši grūti ievērot.”;

b) svītros 2. punktu;

c) 3. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“3. Šā panta 1. punktā paredzēto vienkāršošanu nepiemēro, ja rēķini jāizsniedz saskaņā ar 220. panta 1. punkta 2. un 3. apakšpunktu vai ja preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, kurai uzliek nodokli, veic nodokļa maksātājs, kurš neveic uzņēmējdarbību dalīb-

valstī, kur maksājams PVN, vai kura iestāde šajā dalībvalstī nepiedalās piegādē 192.a panta nozīmē, un par PVN nomaksu atbildīga ir persona, kam piegādātas preces vai sniegti pakalpojumi.”

26. Direktīvas 243. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“243. pants

1. Ikviens nodokļa maksātājs uztur to preču reģistru, kuras viņš nosūtījis vai transportējis vai kuras ir nosūtītas vai transportētas viņa vārdā uz galamērķi ārpus nosūtīšanas sākumpunkta dalībvalsts teritorijas, bet Kopienas iekšienē, lai veiktu tādus darījumus, kas ietver šo preču vērtēšanu, apstrādi vai īslaicīgu izmantošanu, kā minēts 17. panta 2. punkta f), g) un h) apakšpunktā.

2. Ikviens nodokļa maksātājs veic pietiekami sīku uzskaiti, lai būtu iespējams identificēt preces, kuras viņam no citas dalībvalsts nosūtījis nodokļa maksātājs, kas šajā citā dalībvalstī identificēts PVN nolūkā, vai cita persona viņa vārdā un kuras izmanto tādi pakalpojumu sniegšanai, kas ietver šo preču vērtēšanu vai apstrādi.”

27. Svītros 246. pantu.

28. Direktīvas 247. panta 2. un 3. punktu aizstāj ar šādiem punktiem:

“2. Lai nodrošinātu, ka tiek ievērotas 233. pantā paredzētās prasības, 1. punktā minētā dalībvalsts var prasīt, lai rēķini tiktu glabāti to sākotnējā formā, uz papīra vai elektroniski, atbilstīgi tam, kā tie tika nosūtīti vai darīti pieejami. Turklāt gadījumā, ja rēķinus glabā elektroniski, dalībvalsts var prasīt, lai elektroniski tiktu glabāti arī dati, kas garantē rēķinu izcelsmes autentiskumu un to satura integritāti, kā paredzēts 233. pantā.

3. Šā panta 1. punktā minētā dalībvalsts var paredzēt īpašus nosacījumus, kas aizliedz vai ierobežo rēķinu glabāšanu valstī, attiecībā ar kuru nepastāv neviens juridisks instruments par savstarpēju palīdzību, kuras darbības joma ir līdzīga Direktīvā 2010/24/ES un Regulā (EK) Nr. 1798/2003 paredzētajai, vai neviens juridisks instruments par 249. pantā minētajām tiesībām piekļūt rēķiniem elektroniskā ceļā, tos lejupielādēt un lietot.”

29. XI sadaļas 4. nodaļas 3. iedaļā iekļauj šādu pantu:

“248.a pants

Kontroles nolūkos un attiecībā uz rēķiniem par preču piegādēm un pakalpojumiem, kas veikti to teritorijā, kā arī attiecībā uz tiem rēķiniem, ko saņem nodokļa maksātāji, kuri veic uzņēmējdarbību to teritorijā, dalībvalstis dažiem nodokļa maksātājiem vai konkrētos gadījumos var pieprasīt rēķinu tulkojumu to oficiālajās valodās. Tomēr dalībvalstis nevar noteikt vispārēju prasību, ka rēķini jātulko.”

30. Direktīvas 249. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“249. pants

Ja nodokļa maksātājs rēķinus, ko tas izsniedz vai saņem, glabā elektroniski, garantējot tiešsaistes piekļuvi attiecīgajiem datiem kompetentajām iestādēm dalībvalstī, kurā tas veic uzņēmējdarbību, un ja PVN maksājams citā dalībvalstī, šis dalībvalsts kompetentajām iestādēm ir tiesības piekļūt šādiem rēķiniem, lejupielādēt un izmantot tos kontroles nolūkā.”

31. Direktīvas 272. panta 1. punkta otro daļu aizstāj ar šādu daļu:

“Dalībvalstis nedrīkst šā punkta pirmās daļas b) apakšpunktā minētos nodokļa maksātājus atbrīvot no rēķinu piesūtīšanas pienākumiem, kas paredzēti 3. nodaļas 3. līdz 6. iedaļā un 4. nodaļas 3. iedaļā.”

2. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstis vēlākais līdz 2012. gada 31. decembrim pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis tūlīt dara zināmu Komisijai šo noteikumu tekstu.

Dalībvalstis piemēro minētos noteikumus no 2013. gada 1. janvāra.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarīt šādas atsauces.

2. Dalībvalstis dara zināmus Komisijai to tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņēmušas jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

3 pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

4. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē, 2010. gada 13. jūlijā

*Padomes vārdā –
priekšsēdētājs
D. REYNERS*